

Arrest

nr. 254 814 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 februari 2021.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde dat er aan zijn herkomst en beweerde verblijf tot eind 2011 in het district Rodat van de provincie Nangarhar en aan zijn profiel van tolk bij RTA in Jalalabad geen geloof kon worden gehecht. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van zijn tweede verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde dat er aan het door hem beweerde werk en politiek engagement van zijn vader en oom en aan de daaruit volgende problemen geen geloof kan worden gehecht, hetzelfde gold voor zijn mogelijke rekrutering door de taliban. Daarnaast oordeelde het CGVS dat hij in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp zijn beroep bij arrest nr. 157 334 van 30 november 2015 gezien geen van de partijen vroeg gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking.

In het kader van zijn derde verzoek nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hij ging tegen deze beslissing niet in beroep.

In het kader van zijn vierde verzoek nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 207 872 van 20 augustus 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij herhaalt in Pakistan te zijn opgegroeid doch stelt ditmaal, in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen, nooit in Afghanistan te zijn geweest. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij een begeleidende brief van zijn advocaat en een document van UNHCR neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. De Raad wijst er eerst en vooral op dat verzoeker doorheen zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming wijzigende verklaringen heeft afgelegd wat afbreuk doet aan zijn (algemene) geloofwaardigheid.

6. Verzoeker betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn voorgelegde documenten: "Uw advocaat haalt aan in de begeleidende brief dat u en uw familie Afghanistan in het verleden ontvluchtten omwille van de situatie van uw vader, in het bijzonder zijn functie als dokter onder het regime van president Najibullah (begeleidende brief, p.8). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat u de werkzaamheden en het politiek engagement van uw vader en de daaruit volgende problemen met de taliban, Hezb-i-Islami en uw dorpsgenoten niet aannemelijk maakte. Het CGVS merkt op dat het louter herhalen van uw eerder bedrieglijk bevonden verklaringen de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen. Evenmin legt u enig document neer dat de eerdere vaststellingen van de asielinstanties zou kunnen weerleggen. Dat u bovendien blijft vasthouden aan deze ongeloofwaardig geachte verklaringen, ondermijnt eens te meer uw algemene geloofwaardigheid.

Uw advocaat stelt verder in haar begeleidende brief dat u, sinds u Afghanistan ontvluchtte naar Pakistan in 1991 op driejarige leeftijd, nooit meer bent teruggekeerd naar uw land van herkomst. Om deze reden zou een intern vluchtalternatief in Jalalabad niet meer redelijk zijn (begeleidende brief, p.1 & 12). Ook u verklaart heden heel uw leven in Pakistan te hebben gewoond (DVZ 23.07.2020, vraag 10). Het CGVS kan echter geen enkel geloof hechten aan uw verklaring als zou u nooit in Afghanistan zijn geweest. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u met dit 'nieuwe element' pas op de proppen komt ten tijde van uw vijfde verzoek. Het is volstrekt onduidelijk waarom u hier niet eerder eerlijkheid over zou geboden hebben. U verklaarde tijdens eerdere aanvragen dat u wel degelijk van Pakistan naar Afghanistan terugkeerde. Zo zei u tijdens uw tweede verzoek dat u in 2009 of 2010 naar Afghanistan terugkeerde en er een functie bij de RTA (Radio Television Afghanistan) in Jalalabad verkreeg (CGVS

29/10/2014 p.10). U verklaarde tevens dat u in deze periode in Jalalabad woonde, in een huis dat van uw grootmoeder zou zijn geweest (CGVS 5/12/2014 p.3). Dat u nu verklaart nooit in Afghanistan te hebben gewoond, is weinig ernstig. U weet deze nieuwe verklaring bovendien niet te staven. Het document van UNHCR lijkt aan te tonen dat u in het jaar 1991 in Pakistan aankwam. Uit niets valt echter af te leiden dat u in werkelijkheid vanuit Pakistan naar Europa bent gereisd en niet vanuit Afghanistan. U legt verder geen documenten neer om uw nieuwe verklaringen te staven. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u zich opnieuw tegenspreekt. U verklaart enerzijds in het jaar 1994 te zijn geboren in Afghanistan, doch zou u niet weten waar, en anderzijds verklaart u dat uw ouders reeds in 1991 Afghanistan verlieten (DVZ 23.07.2020, vraag 10). Naast het gebrek aan logica in deze chronologie, dient te worden opgemerkt dat de kaart van UNHCR die u voorlegt stelt dat u bent geboren in 1988, en niet in 1994 zoals u heden verklaart.”

7. Verzoeker stelt dat hij “prima facie” als vluchteling in Pakistan werd erkend. De Raad is van mening dat het voormeld document van UNHCR niet volstaat om de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen te herstellen. Uit het document van het UNHCR blijkt immers niet dat verzoeker nuttig werd ondervraagd door het UNHCR omtrent zijn beweerde problemen. Uit het document van het UNHCR blijkt verder dat verzoeker ‘prima facie’ de vluchtelingenstatus heeft gekregen, wat bezwaarlijk verenigbaar is met een doorgedreven onderzoek en blijkt ook niet op basis van welke elementen hij ‘prima facie’ de vluchtelingenstatus heeft gekregen. Verzoeker toont met het document van UNCHR zijn beweerde problemen dan ook niet aan.

Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift het document “2) Kopie identiteitsdocument” gevoegd. De Raad kan geen rekening houden met dit document aangezien het een moeilijk leesbare/onduidelijke fotokopie betreft. Hoe dan ook hecht de Raad geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

8. Een verwijzing naar (internet)artikels/rapporten volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

9. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Zo blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (meer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, kan, rekening houdend met verzoeker zijn persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. In het kader van zijn vorige verzoeken werd door de commissaris-generaal en de Raad ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad beschikt.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn vorige verzoeken gedane inschatting betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Door te verwijzen naar internationale rapporten waaruit blijkt dat familiebanden en netwerken tevens zeer belangrijk zijn in Afghanistan en volgens UNHCR blijkt dat 49,3 % van de Afghaanse bevolking negatief staat tegenover interne ontheemden en 35,8 % tegen terugkerende Afghanen, werpt verzoeker geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en het district Rodat.

10. *Betreffende verzoeker zijn verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.*

11. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 januari 2021, verwijst verzoekende partij vooreerst naar haar vraag tot horen en de nieuwe bewijsstukken die zij heeft neergelegd. Verzoekende partij wijst erop dat zij in Afghanistan is geboren en met haar familie naar Pakistan vluchtte, wat zij aantoont met documenten. Voorts wijst verzoekende partij naar haar “Afghan Citizen – proof of registration” kaart (stuk 1), verzoekende partij wijst ook op stuk 2 dat de gegevens bevestigt en het contact dat werd opgenomen met UNHCR (stuk 3 en 4). Voorts wijst verzoekende partij naar arrest nr. 238 305 van de Raad en stelt dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij reeds erkend werd als vluchteling. Verzoekende partij stelt dat veel misgelopen is in haar zaak en verwijst voorts naar UNHCR en een Nansen rapport. Verzoekende partij bevestigt dat zij met een studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk ging.

4.1. De Raad wijst er, net zoals in de beschikking, op dat verzoekende partij doorheen haar verschillende verzoeken om internationale bescherming wijzigende verklaringen heeft afgelegd wat afbreuk doet aan haar (algemene) geloofwaardigheid. Zo legde verzoekende partij, die nochtans tijdens huidig en elk van haar vier vorige verzoeken om internationale bescherming herhaaldelijk en uitdrukkelijk werd gewezen op het belang om van meet af aan de waarheid te vertellen, tijdens haar verschillende verzoeken o.a. geheel uiteenlopende en manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent haar verblijfplaatsen in het verleden, nochtans cruciale informatie in het kader van haar relaas en verklaarde nood aan internationale bescherming. Zij verzaakt(e) alsoo geheel aan de medewerkingsplicht die op haar rust, onder meer door bij huidig vijfde verzoek om internationale bescherming eerdere

verklaringen weer drastisch overboord te gooien en met een heel ander(sluidend)e versie op de proppen te komen wat haar verblijf in het verleden betreft.

4.2. Waar verzoekende partij verwijst naar haar reeds voorgelegde documenten, wijst de Raad dienaangaande op hetgeen werd vastgesteld in de beschikking: “6. Verzoeker betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn voorgelegde documenten: “Uw advocaat haalt aan in de begeleidende brief dat u en uw familie Afghanistan in het verleden ontvluchtten omwille van de situatie van uw vader, in het bijzonder zijn functie als dokter onder het regime van president Najibullah (begeleidende brief, p.8). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat u de werkzaamheden en het politiek engagement van uw vader en de daaruit volgende problemen met de taliban, Hezb-i-Islami en uw dorpsgenoten niet aannemelijk maakte. Het CGVS merkt op dat het louter herhalen van uw eerder bedrieglijk bevonden verklaringen de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen. Evenmin legt u enig document neer dat de eerdere vaststellingen van de asielinstanties zou kunnen weerleggen. Dat u bovendien blijft vasthouden aan deze ongeloofwaardig geachte verklaringen, ondermijnt eens te meer uw algemene geloofwaardigheid.

Uw advocaat stelt verder in haar begeleidende brief dat u, sinds u Afghanistan ontvluchtte naar Pakistan in 1991 op driejarige leeftijd, nooit meer bent teruggekeerd naar uw land van herkomst. Om deze reden zou een intern vluchtalternatief in Jalalabad niet meer redelijk zijn (begeleidende brief, p.1 & 12). Ook u verklaart heden heel uw leven in Pakistan te hebben gewoond (DVZ 23.07.2020, vraag 10). Het CGVS kan echter geen enkel geloof hechten aan uw verklaring als zou u nooit in Afghanistan zijn geweest. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u met dit ‘nieuwe element’ pas op de proppen komt ten tijde van uw vijfde verzoek. Het is volstrekt onduidelijk waarom u hier niet eerder eerlijkheid over zou geboden hebben. U verklaarde tijdens eerdere aanvragen dat u wel degelijk van Pakistan naar Afghanistan terugkeerde. Zo zei u tijdens uw tweede verzoek dat u in 2009 of 2010 naar Afghanistan terugkeerde en er een functie bij de RTA (Radio Television Afghanistan) in Jalalabad verkreeg (CGVS 29/10/2014 p.10). U verklaarde tevens dat u in deze periode in Jalalabad woonde, in een huis dat van uw grootmoeder zou zijn geweest (CGVS 5/12/2014 p.3). Dat u nu verklaart nooit in Afghanistan te hebben gewoond, is weinig ernstig. U weet deze nieuwe verklaring bovendien niet te staven. Het document van UNHCR lijkt aan te tonen dat u in het jaar 1991 in Pakistan aankwam. Uit niets valt echter af te leiden dat u in werkelijkheid vanuit Pakistan naar Europa bent gereisd en niet vanuit Afghanistan. U legt verder geen documenten neer om uw nieuwe verklaringen te staven. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u zich opnieuw tegensprekt. U verklaart enerzijds in het jaar 1994 te zijn geboren in Afghanistan, doch zou u niet weten waar, en anderzijds verklaart u dat uw ouders reeds in 1991 Afghanistan verlieten (DVZ 23.07.2020, vraag 10). Naast het gebrek aan logica in deze chronologie, dient te worden opgemerkt dat de kaart van UNHCR die u voorlegt stelt dat u bent geboren in 1988, en niet in 1994 zoals u heden verklaart.”.

7. Verzoeker stelt dat hij “prima facie” als vluchteling in Pakistan werd erkend. De Raad is van mening dat het voormeld document van UNHCR niet volstaat om de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen te herstellen. Uit het document van het UNHCR blijkt immers niet dat verzoeker nuttig werd ondervraagd door het UNHCR omtrent zijn beweerde problemen. Uit het document van het UNHCR blijkt verder dat verzoeker ‘prima facie’ de vluchtelingenstatus heeft gekregen, wat bezwaarlijk verenigbaar is met een doorgedreven onderzoek en blijkt ook niet op basis van welke elementen hij ‘prima facie’ de vluchtelingenstatus heeft gekregen. Verzoeker toont met het document van UNCHR zijn beweerde problemen dan ook niet aan.

Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift het document “2) Kopie identiteitsdocument” gevoegd. De Raad kan geen rekening houden met dit document aangezien het een moeilijk leesbare/onduidelijke fotokopie betreft. Hoe dan ook hecht de Raad geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.”.

Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

De Raad wijst er verder op dat de nieuwe stukken die verzoekende partij heeft gevoegd aan haar vraag tot horen, stukken betreffen die enkel betrekking hebben op haar verblijf in Pakistan.

Voorts wijst de Raad er op dat uit informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Pakistan (en Afghanistan) een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse (en Afgaanse) documenten bijzonder relatief.

De Raad merkt op dat verzoekende partij haar “Afghan Citizen – proof of registration” kaart (stuk 1) een fotokopie betreft waarvan sommige delen niet/moeilijk leesbaar/zichtbaar zijn. Deze fotokopie toont hoogstens aan dat verzoekende partij een dergelijke kaart verkregen heeft. De Raad hecht echter geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Stuk 2, “Undertaking regarding proof of registration”, is een attest gebaseerd op verzoekende partij haar eigen verklaringen waarin zij stelt dat zij en haar vader een “Afghan Citizen” kaart hebben die uitgegeven is door de NADRA. Het document is gedateerd op 3 oktober 2018 en opgesteld in Pakistan wat blijkt uit een aantal stempels. Waar voorts uit het document, dat overigens enkel door verzoekende partij haar vader werd ondertekend, blijkt dat verzoekende partij op dat moment woonachtig zou zijn geweest in Pakistan, benadrukt de Raad dat dit geheel onmogelijk is aangezien verzoekende partij reeds sinds begin 2012 onafgebroken in België verblijft. Het betreft aldus foutieve/valse informatie die manifest strijdt met de werkelijkheid. Aan dit document kan dan ook geen (objectieve) bewijswaarde worden gehecht.

Uit stuk 3 blijkt enkel dat verzoekende partij haar vader om een verificatie heeft gevraagd aan het UNHCR in Pakistan van de “Proof of registration” kaart van verzoekende partij. Uit stuk 4 blijkt dat het UNHCR in Pakistan niet verder kan helpen aangezien het document is uitgegeven door de Pakistaanse overheid, niets meer niets minder.

Wat betreft de enveloppe dient opgemerkt worden dat deze hoogstens aantoonde dat verzoekende partij post ontvangen heeft uit Pakistan. Het heeft evenwel geen enkele bewijswaarde met betrekking tot de door haar ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging.

Gelet op het voorgaande werpen de nieuwe stukken, gevoegd aan haar vraag tot horen, geen ander licht op de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking.

4.3. Voorts wijst verzoekende partij naar arrest nr. 238 305 van de Raad en stelt dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij reeds erkend werd als vluchteling.

De Raad wijst omtrent het feit dat verzoekende partij “*prima facie*” als vluchteling in Pakistan werd erkend op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “7. Verzoeker stelt dat hij “*prima facie*” als vluchteling in Pakistan werd erkend. De Raad is van mening dat het voormeld document van UNHCR niet volstaat om de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen te herstellen. Uit het document van het UNHCR blijkt immers niet dat verzoeker nuttig werd ondervraagd door het UNHCR omtrent zijn beweerde problemen. Uit het document van het UNHCR blijkt verder dat verzoeker ‘*prima facie*’ de vluchtelingenstatus heeft gekregen, wat bezwaarlijk verenigbaar is met een doorgedreven onderzoek en blijkt ook niet op basis van welke elementen hij ‘*prima facie*’ de vluchtelingenstatus heeft gekregen. Verzoeker toont met het document van UNHCR zijn beweerde problemen dan ook niet aan.”. De Raad wijst er verder op dat in het kader van verzoekende partij haar vorige verzoeken haar vrees steeds ongeloofwaardig werd bevonden door de commissaris-generaal en/of de Raad.

4.4. Het algemeen verwijzen naar UNHCR en een Nansen rapport, zonder enige verdere toelichting/duiding, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

4.5. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar vraag tot horen, het herhalen van haar relaas en de algemene opmerking dat veel misgelopen is in haar zaak, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 18 januari 2021 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS